

Univerzita pokročilého věku

Jaro toho roku přišlo už před Prvním jarním dnem. Minulý týden byly ještě silné mrazy a sníh, kterého těž v únoru napadlo hodně, se ještě bránil slunku a na stinných místech jej byly hromady. Na lavičce před chalupou se na sluníčku vyhříval staříček a tak mne napadlo, že se poptám, jak přežil zimu - a tak okolo.

Stařík sice odpověděl na můj pozdrav, ale do řeči se mu moc nechtělo. Když jsem se jej ptal jak se má a co nového, cosi nezřetelného zabrblal a zas seděl potichu. Pomalu jsem se sbíral, že půjdu zase dál. Staříček se mezitím vracel do reality a pod dojmem svých myšlenek prohodil:

„Tož tak je to. Člověk sa musí pořád učit' až do smrti,“ a zase mlčel. Protože už byla jakási reálná naděje, že se dovím něco nového, vydržel jsem ještě chvíli a opravdu, staříček začal rozvíjet své úvahy:

„Když je člověk malý, mosí sa naučit' jest', chodit' a mluvit'. Pozděj aj neco dělat rukama a nekeří sa naučija aj používat' rozum. A tak to ide dál celý život. Furt učení nových věcí. Ale nedajbože, když sa neco stane. Člověk si zlomí ruku nebo nožisko, tož až sa to trochu zahájí, mosí sa znova učit' chodit', nebo hýbat' rukama. Ešče že včil je aj ta rehabilitácija, kde mu to polámané ručisko sestřičky znova rozcvičujú. Horší případ je, když sa stane neco s hlavú – to sa potom mosí učit' všecko znova, ale to chválabohu není můj případ. Mosím sa učit' akorát to, co sem zapomenúl.“

Staříček přerušil svoje vyprávění a znova se zamyslel. Využil jsem chvílky, abych jej uklidnil a vylezla ze mne následující blbost:

„Ale, staříčku, však vy jste neměl nic zlomeného, vám operovali jenom cosi v břichu a pokud vím operace se podařila a vy fungujete jako zdravý člověk.“

„Vidíš! To sem si myslél takěj! Operace sa doktorom podařila perfektně, všecko špatné ze mňa vydělali. Břuch mně pěkně zašili křížkovým stehem, že to vypadá jako ornament na fasádě. Nic mňa nebolí, ale...“ přerušil stařík své vysvětlování, ...ale to ti snád' nebudu ani povídat', nebo ty si takový mamlas, že to kdesi napíšeš a já z ostudy nebudu mocť vylézt' z chalupy,“ dělal staříček drahoty. Dlouho to nevydržel a pokračoval:

„Jak už sem ti povídal, operace sa zdařila a já sem mohl jít' dom, ale nechalo to na mně následky.“

„Snad ne na hlavu?“ zeptal jsem se staříčka netaktně.

„Daj pokoj, ešče to by mně tak chybělo! Šak čím su starší ...“ „Tím víc pamatujete.“ rychle jsem doplnil staříčka.

„Tož tak nejak, enom ta expedice mojích „produktů“ je jakási pomýlená. Když mosím, tož idu, když né, možu aj dělat' neco jiné. Ale když ňa to potká, mosím si k téj „práci“ dycky sednúť, pretože nevím, co sa bude dět'. Nejak mám doplantané to ovládání zadních klapek. Nekeří sa mosija po nemoci učit' chodit' a já abych sa učil, šak víš co. Včil mně nezbude, než sa zdržovat' doma u chalupy na dohled, nebo spěšěj na doběh k téj oněj místnosti. Paní doktorka, kerěj sem všecko po pravdě pověděl, mňa uklidňovala, že sa to časem zlepší. No,

mám vážné obavy, že sa teho ani nemosím dočkať. Tož vidíš, už zasěj dostávám signály, že sa ve mně „hnulo svědomí“ a zas sa bude cosi děť.“

Dopověděl staříček a rychle odběhl do chalupy. Dveře se za ním zavřely a bylo po povídání.

Jan Surý